

Тя тихичката се отдръпна отъ него и продума: — Сега не е врѣме, тебе ти угрожава опасностъ!

— Нѣма бѣда, докжтъ си ти съ мене! Нека издѣе противъ мене всичкийтъ Славянски народъ, азъ ще се расправа съ него. До когато ти си при мене, нека станжтъ на крака даже и Балканитѣ, азъ и тѣхъ ще надвия! Когато ти поглѣднешъ то всичко, което е възможно, е вече направено, а което е невъзможно, то ще бжде направено. О, моя Гурия! — Той отново поиска да цалуне дѣвойката; този пжтъ тя не се отдръпна и рѣче:

— Тебѣ ти грози опасностъ; всичкитѣ твои другари сж изловени, и Вейсъ и Карзбелла в другитѣ; изловили ги казацитѣ. Тѣ знаятъ, че ти си на Кушъ-Бунаръ и искашъ по стрѣмнината да стигнешъ въ увата. Тѣ пазятъ п дѣ урвата, или се готвятъ да се искачатъ по нея тукъ.

Кушчу-Оглу се позамисли, но не се уплаши, нито пакъ се растревожи.

— Не се грижв, моя гурия! Тѣ не можтъ се искачи тукъ; и за пѣшиитѣ да дойде тука е мжчно, а пакъ тѣ сж конници и не сж навикнали да си оставятъ конетѣ. Тѣ не сж дяволи.

Дѣвойката много бѣше слушала за казацитѣ отъ дѣда си Стефана. Тя си поклати главата и рѣче:

— Не сж дяволи, но сж Славяне.

— Наистина, и ти си Славянка.— Той цалуна Ганка, а тя вече се не противяше.

— Чуй ме, моя гурия! Такива ли сж горѣщи краката ти, както е горѣщо сърдцето? Ще поискатъ ли тѣ да помогнатъ на твойтъ рабъ така, както би помогнало твоето сърдце на неговото сърдце? Твойтъ рабъ те люби, мила гурия, както никога до сегъ не е любилъ.

— Казвай какво желашъ, всичко ще направя!

— Бисере ти мой, земи този прѣстенъ, — той го извади отъ прѣста си, и го подаде на нея, — и иди въ Сливенъ, право при стария мюфтня, кажи му *селамъ алейкимъ* отъ правовѣрнийтъ неговъ рабъ, раскажи му всичко що си видѣла и чула, че неговийтъ рабъ е живъ